Κεφαλαιο 1

Από τα απομνημονεύματα του δρα Τζον Χ. Γουάτσον

Ο πόλεμος είχε έρθει στο Λονδίνο.

Ήταν τέλη καλοκαιριού του 1915 και τις νύχτες σηκώναμε τα μάτια στον μολυβένιο ουρανό, με τον φόβο των Ζέπελιν του εχθρού. Όποτε εμφανίζονταν εξαπέλυαν τρομερούς βομβαρδισμούς σε ολόκληρη την πόλη – μια σκληρή υπενθύμιση της σύγκρουσης που μαινόταν στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Οι σελίδες των εφημερίδων ήταν γεμάτες θάνατο και όλεθρο και οι Αρχές πάσχιζαν να απομακρύνουν τα συντρίμμια από τα καμένα δημόσια κτίρια και σπίτια. Σε ορισμένες περιπτώσεις είχαν το μακάβριο καθήκον να ξεκολλήσουν απανθρακωμένα πτώματα ανθρώπων από τα καμένα κρεβάτια τους.

Ως νεαρός, περιτριγυρισμένος από σακατεμένους και ετοιμοθάνατους στρατιώτες στις ξερές, αφιλόξενες εκτάσεις του Αφγανιστάν, ευχαριστούσα τον Θεό που τα αγαπημένα μου πρόσωπα στο Λονδίνο δεν θα βίωναν ποτέ τέτοιες σκηνές. Αυτές οι καταστάσεις, όταν τις βιώσεις, όταν δεις τη βαρβαρότητα με την οποία μπορεί και σκοτώνει κανείς τον συνάνθρωπό του ή κρατήσεις το χέρι ενός τραυματισμένου συμπο-

λεμιστή σου προτού ξεψυχήσει, σε αλλάζουν. Σου σκληραίνουν την ψυχή.

Για χρόνια, πίστευα ότι τα είχα αφήσει όλα αυτά πίσω μου, στη ζεστή, ταραγμένη χώρα της Μέσης Ανατολής, αλλά εκείνο το τραγικό καλοκαίρι του πολέμου αναρωτήθηκα επανειλημμένα μήπως τόσα χρόνια μετά ο εφιάλτης με είχε ακολουθήσει, εδώ, στο Λονδίνο.

Και ακόμη περισσότερο με έκανε να νιώσω έτσι ο θάνατος του ανιψιού μου, του Τζόσεφ Γουάτσον, μοναχογιού του αείμνηστου αδελφού μου και τελευταίου της γενιάς των Γουάτσον. Το καημένο το παλικάρι κειτόταν σε κάποια πεδιάδα της Γαλλίας, ένα ακόμη ξεχασμένο πρόσωπο, ένα ακόμη όνομα στους καταλόγους των πεσόντων, που τους θέριζαν τα πυροβόλα όταν εφορμούσαν από τα χαρακώματα. Η θύμησή του με στοίχειωνε καθώς τριγυρνούσα άσκοπα στο μικρό σπίτι μου στο Ίλινγκ και ευχόμουν να ήμουν σε θέση να συνεισφέρω περισσότερο.

Γέρος πια, γι' αυτό πιο πεισματάρης, είχα αρνηθεί να εγκαταλείψω την πόλη για την ασφαλέστερη ύπαιθρο. Φοβάμαι ότι δεν επρόκειτο για τη στωική αποφασιστικότητα ενός πρώην στρατιώτη, αλλά περισσότερο για ξεροκεφαλιά, καθώς δεν ήθελα να αφήσω τον σατανικό Κάιζερ Γουλιέλμο της Γερμανίας να με ξεσπιτώσει. Ωστόσο, επιτρέποντας μια μικρή δόση υποκρισίας στον εαυτό μου, είχα στείλει τη σύζυγό μου να μείνει με την αδελφή της στο Λίνκολνσαϊρ, ελπίζοντας να τη γλιτώσω από τον μεγάλο κίνδυνο. Κάνουμε ό,τι οφείλουμε για όσους αγαπάμε.

Κατά συνέπεια, αφού δεν είχα κάτι άλλο να κάνω για να περάσω τον χρόνο μου, προσφέρθηκα να πάω εθελοντής στο παλιό μου Σύνταγμα και παρότι εκείνοι εξέφρασαν την ευ-

γνωμοσύνη τους, γνώριζα ότι ήταν αδύνατον για κάποιον της ηλικίας μου να βοηθήσει άμεσα τις προσπάθειες των ανδρών μας που πολεμούσαν μακριά από την πατρίδα. Έτσι, μου πρότειναν μια θέση συμβούλου, αλλά σύντομα συνειδητοποίησα ότι ακόμη και οι ιατρικές γνώσεις μου είχαν ξεπεραστεί από εξελίξεις για τις οποίες δεν είχα ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση να ενημερωθώ.

Ένιωθα μεγάλη δυσθυμία και δεν ήμουν ο μόνος. Ταυτόχρονα με τις γερμανικές βόμβες μια τρομερή ψυχολογική κατάπτωση φαίνεται να είχε πλήξει το Λονδίνο. Για πρώτη φορά από την έναρξη του πολέμου, ο κόσμος είχε αρχίσει να απελπίζεται. Ο πόλεμος σταδιακά μας εξαντλούσε, διάβρωνε αργά αλλά σταθερά το ηθικό του έθνους. Οι σκέψεις περί νίκης είχαν απομακρυνθεί εντελώς από τον νου όλων και φοβόμουν ότι η χώρα καταδίκαζε μια ολόκληρη γενιά γενναίων ανδρών σε φρικτό, βασανιστικό θάνατο στα λασπωμένα χαρακώματα της Ευρώπης. Δεν διαφαινόταν κάποιο τέλος. Δεν αμφέβαλλα ότι ήταν αναγκαία, ακόμη και ευγενής, μια τέτοια συντονισμένη προσπάθεια υπεράσπισης της ελευθερίας. Ωστόσο έμοιαζε να μην έχει τέλος.

Μία εβδομάδα μετά, δεν είχα καταφέρει να διώξω ακόμη τη μαυρίλα που με κυρίευσε, όταν έλαβα το τηλεγράφημα με την είδηση του θανάτου του Τζόσεφ. Η κυρία Γουάτσον βρισκόταν στην ύπαιθρο εδώ και έναν μήνα σχεδόν και είχα απεγνωσμένα ανάγκη λίγη συντροφιά. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα γραπτά μου –βρισκόμουν στα πρώιμα στάδια συγγραφής ενός μυθιστορήματος– αλλά ούτε αυτό μου προσέφερε ιδιαίτερη παρηγοριά. Δεν είμαι άνθρωπος που εστιάζει στις δυστυχίες του, αλλά εκείνες οι μοναχικές εβδομάδες, σε συνδυασμό με την ολοένα και μεγαλύτερη πτώση του ηθι-

κού που έφερνε η απειλή των γερμανικών βομβαρδιστικών, είχαν αρχίσει να με καταβάλλουν.

Ήταν σε αυτό το ψυχολογικό ναδίρ που η τύχη μου άλλαξε ξαφνικά προς το καλύτερο και συνάντησα ξανά τον παλιό, καλό φίλο μου, τον Σέρλοκ Χολμς.

Όλα ξεκίνησαν με ένα κάπως δυσοίωνο χτύπημα στην πόρτα. Μόλις είχα αρχίσει να τρώω το φτωχικό μεσημεριανό μου, τσάι με τηγανίτες –που απείχε κατά πολύ από τα υπέροχα γεύματα της κυρίας Χάντσον– όταν εμφανίστηκε ο απρόσμενος επισκέπτης. Αναστενάζοντας, άφησα το πιάτο μου μπροστά από το τζάκι και αφού τέντωσα την πιασμένη πλάτη μου, πήγα βιαστικά στην πόρτα.

Στο κατώφλι στεκόταν ένας νεαρός –σχεδόν παιδί ακόμη– και θαύμαζε τα παρτέρια κάτω από το τρίφατσο παράθυρο. Όταν άκουσε την πόρτα να ανοίγει, σήκωσε το βλέμμα και χαμογέλασε ζεστά. Φορούσε κομψό μαύρο κοστούμι, με κολλαριστό γιακά, γραβάτα και πηλήκιο.

«Ο Δόκτωρ Γουάτσον;» ρώτησε με βαριά, λαϊκή, λονδρέζικη προφορά.

Σήκωσα το ένα φρύδι απορημένα. «Εσείς φαίνεται να με γνωρίζετε, αλλά εγώ δυστυχώς όχι», απάντησα.

Ο νεαρός γέλασε. «Ονομάζομαι Κάρτερ. Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους του κυρίου Μάικροφτ Χολμς». Έκανε μια μικρή παύση αφήνοντάς με να επεξεργαστώ την πληροφορία. «Ζητάει την άμεση βοήθειά σας για ένα… ζήτημα *ευαίσθητης* φύσεως».

«Ο Μάικροφτ Χολμς», μουρμούρισα, κάπως ξαφνιασμένα. Είχαν περάσει αρκετά χρόνια από την τελευταία φορά που

τον είδα. Μου ήταν αδύνατον να φανταστώ τι χρησιμότητα μπορεί να είχα για κάποιον σαν τον Μάικροφτ, αλλά, γνωρίζοντας καλά τις μεθόδους του, αντιλήφθηκα ότι για να στείλει κάποιον να με καλέσει πρέπει να ήταν σημαντικό. «Άμεση, είπατε;»

«Πολύ φοβάμαι πως ναι, Δόκτωρ Γουάτσον», είπε ο Κάρτερ, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ρολόι του. «Αν έχετε την καλοσύνη, πρόκειται για εξαιρετικά σημαντική συνάντηση».

«Βέβαια, βέβαια», απάντησα, ξεχνώντας τις τηγανίτες που με περίμεναν. Ομολογώ ότι στη σκέψη αυτής της νέας, απρόσμενης περιπέτειας ξύπνησε μέσα μου ένα αίσθημα ζωντάνιας που είχα καιρό να νιώσω, και άλλωστε η όποια ευκαιρία να βγω από το σπίτι και να *κάνω* το οτιδήποτε ήταν ευπρόσδεκτη. «Περιμένετε, παρακαλώ, να πάρω το παλτό μου».

Ο Κάρτερ είχε παρκάρει το αυτοκίνητό του μερικά μέτρα από το δρομάκι του κήπου: ένα τεράστιο μαύρο όχημα με κομψές καμπύλες που έλαμπε στο θαμπό μεσημεριανό φως. Το αυτοκίνητο ήταν ανοιχτό, αλλά η ανακλινόμενη οροφή ήταν σηκωμένη προληπτικά, για να αντιμετωπίσει την επαπειλούμενη επιδείνωση του καιρού· ο ουρανός ήταν μελανός, πασαλειμμένος με γκρίζα διάσπαρτα σύννεφα βροχής. Σήκωσα τον γιακά μου και –με κάποια ανησυχία– πάτησα στο μαρσπιέ και κάθισα στο πίσω κάθισμα.

Για να είμαι ειλικρινής, ακόμη προσαρμοζόμουν σε τέτοιους μηχανοκίνητους τρόπους μετακίνησης και δεν αισθανόμουν απόλυτα ασφαλής να τρέχω με τέτοια ταχύτητα στον δρόμο. Όχι ότι νοσταλγούσα τις απλούστερες εποχές με τις άμαξες και τα κάρα –ουδέποτε φοβόμουν την τεχνολογική πρόοδο–, απλώς ήταν αδύνατον να μη διερωτηθώ τι συνέπειες είχαν τέτοιες υψηλές ταχύτητες στο ανθρώπινο σώμα.

Ή, ίσως, για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, φοβόμουν τι συνέπειες θα είχε μια ξαφνική σύγκρουση σε τέτοιες ταχύτητες στα εύθραυστα, γερασμένα οστά μου.

Ωστόσο, η πρόσκληση του Μάικροφτ μου είχε βελτιώσει αρκετά τη διάθεση κι έτσι απώθησα αυτές τις ανησυχίες από το μυαλό μου και αποφάσισα να ριχτώ ολόψυχα σε αυτή τη νέα περιπέτεια, όποια κι αν ήταν.

Κοίταξα τον Κάρτερ που έβαλε μπρος τη μηχανή με τη μανιβέλα, ξανακοίταξε το ρολόι του κάνοντας μια δυσαρεστημένη γκριμάτσα και έπειτα μπήκε στη θέση του οδηγού και έλυσε το χειρόφρενο. Το αυτοκίνητο ξεχύθηκε στον δρόμο και από την επιτάχυνση κόλλησα πίσω στο κάθισμα. Ενστικτωδώς έπιασα το μπράτσο του.

Σκόπευα να ρωτήσω τον νεαρό πού ακριβώς πηγαίναμε. Ωστόσο έχασα την ευκαιρία αφού το υπόκωφο βουητό της μηχανής έπνιγε κάθε ελπίδα συζήτησης. Ακούμπησα πίσω στο δερμάτινο κάθισμα και προσπάθησα να χαλαρώσω και να απολαύσω κατά το δυνατόν το αστικό τοπίο που περνούσε με ταχύτητα έξω από το παράθυρο, αγνοώντας ταυτόχρονα τις δυσάρεστες οσμές της πόλης.

Μετά από αρκετή ώρα μπήκαμε στο κέντρο της πόλης και όταν τα οικεία ορόσημά της άρχισαν να περνούν από δίπλα μου ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι πηγαίναμε προς λάθος κατεύθυνση.

Έσκυψα μπροστά στη θέση μου και χτύπησα τον Κάρτερ στον ώμο. Εκείνος γύρισε για να δει τι πρόβλημα υπήρχε. «Όλα καλά, Δόκτωρ Γουάτσον;» φώναξε δυνατά ώστε να τον ακούσω.

«Ναι, μια χαρά», απάντησα, «μόνο… πού με πάτε; Αυτή δεν είναι η Γουάιτχολ».

«Λυπάμαι, Δόκτωρ Γουάτσον, αλλά πρέπει να μιλάτε πιο δυνατά. Δεν σας ακούω με τον θόρυβο της μηχανής».

Αναστέναξα. «Είπα ότι αυτή δεν είναι η *Γουάιτχολ*».

«Όχι», επιβεβαίωσε γνέφοντας και έπειτα ξανάστρεψε την προσοχή του στην οδήγηση. Κούνησα εκνευρισμένα το κεφάλι. Μπας και με περνούσε για γεροξεκούτη;

Σύντομα στρίψαμε στην Μπέλγκρεϊβ Στριτ και παραλίγο να συγκρουστούμε με μια τετράτροχη άμαξα που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Το τρομαγμένο άλογο σηκώθηκε στα πίσω πόδια, έτοιμο να αφηνιάσει, και από το υπερυψωμένο του κάθισμα ο οδηγός μάς κούνησε τη γροθιά και κραύγασε μια εξοργιστική βλαστήμια. Γελώντας, ο Κάρτερ έστριψε απότομα το τιμόνι για να τον αποφύγει, εκτοξεύοντάς με στην άλλη άκρη του καθίσματος.

«Με συγχωρείτε, Δόκτωρ Γουάτσον!» φώναξε και πάτησε την κόρνα για να προειδοποιήσει ένα πλήθος περαστικών να ανοίξουν δρόμο. Τελικά ακινητοποίησε το αυτοκίνητο έξω από την είσοδο του σιδηροδρομικού σταθμού Βικτόρια.

Ο Κάρτερ έσβησε τη μηχανή, αποβιβάστηκε και μου άνοιξε την πόρτα. «Εδώ είμαστε, Δόκτωρ Γουάτσον. Στο παρά πέντε», πρόσθεσε με πραγματική ανακούφιση. Ακουγόταν λίγο λαχανιασμένος.

«Δεν έχω ιδέα τι ζητάμε εδώ», μουρμούρισα κατεβαίνοντας από το αυτοκίνητο. «Ελπίζω να μην περιμένετε να πάρω τρένο. Είπατε ότι θα πηγαίναμε να συναντήσουμε τον Μάικροφτ Χολμς».

Ο Κάρτερ σχημάτισε πάλι ένα εξοργιστικό χαμόγελο.

«Κοιτάξτε», είπα, προσπαθώντας να μην ακουστώ επικριτικός. «Δεν μου αρέσουν ιδιαίτερα οι εκπλήξεις. Ήρθαμε εδώ για να συναντήσουμε τον κύριο Χολμς, ναι ή όχι;» Αντι-

λήφθηκα ότι γινόμουν λίγο εριστικός, αλλά ήθελα απλώς μια ξεκάθαρη απάντηση.

«Μάλιστα», απάντησε ο Κάρτερ. «Φτάνει από στιγμή σε στιγμή. Θα έρθει με το τρένο. Με ακολουθείτε, παρακαλώ;»

«Πολύ καλά», είπα, και τον ακολούθησα μέχρι την κεντρική είσοδο.

Στον σταθμό επικρατούσε πολυκοσμία και ζάρωσα τη μύτη από την έντονη, γνώριμη μυρωδιά του πετρελαίου και του ατμού. Ατμομηχανές ξεφυσούσαν σε δύο από τις πλατφόρμες, βγάζοντας ντουμάνια ατμών που λόγω της άπνοιας μαζεύονταν σαν σύννεφα στα ατσάλινα δοκάρια της γυάλινης οροφής και γλείφοντας τα τζάμια διαλύονταν στον χλομό μεσημεριανό ουρανό. Η οχλοβοή ήταν σχεδόν εκκωφαντική.

Ένα πλήθος είχε αρχίσει να συρρέει στην αποβάθρα τρία και ο Κάρτερ το έδειξε, υπονοώντας ουσιαστικά ότι έπρεπε να κατευθυνθούμε και εμείς προς τα εκεί.

Μόλις είχε αφιχθεί ένα τρένο με σύγχρονη ηλεκτροκίνητη μηχανή και τον όχλο φαίνεται ότι αποτελούσαν κυρίως άτομα που είχαν έρθει στον σταθμό για να υποδεχτούν τους φίλους και τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

«Ποιο τρένο είναι αυτό;» ρώτησα απότομα.

«Είναι το τρένο από Μπράιτον που φτάνει στο Λονδίνο στις δύο», απάντησε ο Κάρτερ χαμογελώντας σαρδόνια.

«Από Μπράιτον;» επανέλαβα. «Δηλαδή…» άρχισα να λέω, και σώπασα. Η σκέψη και μόνο φαινόταν αδιανόητη. «Δεν μπορεί!»

Σάρωσα την αποβάθρα με το βλέμμα μου, προσπαθώντας να διακρίνω τα πρόσωπα όσων αποβιβάζονταν: δύο κληρικοί με παλτό και καπέλο· ένας εύσωμος άνδρας με περιποιημένο μουστάκι· ένας νεαρός με λαγώχειλο· μια ηλικιωμένη με μα-

ντίλα· τρεις στρατιώτες, όλοι σκυθρωποί και δυστυχείς. Ό,τι είδος ανθρώπου μπορούσες να φανταστείς εκτός από…

Και τότε τον είδα να βγαίνει από τα βαγόνια της πρώτης θέσης με μια μικρή δερμάτινη βαλίτσα στο χέρι.

Είχε περάσει αρκετός καιρός αλλά το προφίλ με τη γαμψή μύτη ήταν χαρακτηριστικό – το φιλοπερίεργο πεταχτό πιγούνι· η αετίσια μύτη· τα αραιά μαύρα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, που πλέον έφεραν γκρίζες πιτσιλιές. Το πρόσωπό του είχε ρυτίδες, αλλά έδειχνε νέος για την ηλικία του. Μου φάνηκε αδύνατος και υγιής, και αναρωτήθηκα αν είχε επιτέλους σταματήσει τις απαίσιες εκείνες ουσίες που για χρόνια επέμενε να χρησιμοποιεί.

Γύρισε και κοίταξε προς το μέρος μας και είδα τα μάτια του να φωτίζονται όταν με αναγνώρισε. Τα λεπτά του χείλη σχημάτισαν ένα χαμόγελο.

«Χολμς!» αναφώνησα και έσπευσα να του σφίξω το χέρι. «Σέρλοκ Χολμς!»

«Δεν θα μπορούσα να ελπίζω σε πιο ενθουσιώδη υποδοχή», είπε εκείνος. «Βλέπω ότι ο πόλεμος σε έχει καταβάλει, Γουάτσον. Έχεις χάσει δυόμισι κιλά».

«Ο πόλεμος μας έχει καταβάλει *όλους*, Χολμς. Και είναι ενάμισι κιλό. Το πολύ».

«Δυόμισι, νομίζω, Γουάτσον, αλλά ας μην το συνεχίσουμε. Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω».

«Πάει όντως πολύς καιρός», είπα. «Λείπεις πολύ από το Λονδίνο».

Ο Χολμς γέλασε – το οικείο, πληθωρικό, χλευαστικό εκείνο γέλιο. «Βασικά, Γουάτσον, νομίζω ότι μόνο στη Σκότλαντ Γιαρντ λείπω. Είμαι βέβαιος ότι οι εγκληματίες έμειναν ιδιαίτερα ικανοποιημένοι με την απουσία μου».

«Πες μου, πώς πάνε τα μελίσσια σου;» ρώτησα. Όταν πριν χρόνια ο Χολμς είχε δηλώσει ότι σκόπευε να μετακομίσει στην ύπαιθρο του Σάσεξ για να μελετήσει τον κύκλο ζωής των μελισσών δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Στην αρχή αναρωτήθηκα μήπως επρόκειτο για κάποιο εξεζητημένο αστείο που μου διέφυγε, αλλά σύντομα κατάλαβα ότι μιλούσε σοβαρά. Έτσι, αφού μάζεψε τα βιβλία, τους φακέλους του και άλλα εφήμερα, άφησε το παλιό μας διαμέρισμα στην Μπέικερ Στριτ και μετακόμισε όντως οριστικά στην ύπαιθρο.

Για αρκετό καιρό περίμενα ότι θα επέστρεφε στο Λονδίνο με την ουρά στα σκέλια, έχοντας βρει τη ζωή στο Σάσεξ υπερβολικά ήρεμη έως και *πληκτική*, αλλά φαίνεται ότι το νέο του ενδιαφέρον για τη μελισσοκομία αρκούσε για να κρατήσει απασχολημένη τη σημαντική ευφυΐα του. Στο ενδιάμεσο τον είχα επισκεφθεί μία φορά και τον βρήκα αρκετά ευχαριστημένο ανάμεσα στα μελίσσια του.

«Είναι συναρπαστικό», απάντησε εκείνος. «Συνθέτω έναν δεύτερο τόμο παρατηρήσεων. Οι άνθρωποι μπορούμε να διδαχτούμε πολλά από αυτά τα εκπληκτικά όντα, Γουάτσον. Οι κοινωνικές δομές τους είναι ορισμένες και οργανωμένες με αξιοθαύμαστη λογική».

Χαμογέλασα. «Χαίρομαι που βλέπω ότι δεν άλλαξες στο ελάχιστο, Χολμς. Ο αέρας της εξοχής πρέπει να σου έχει κάνει πολύ καλό».

«Πάντοτε σκέφτεσαι ιατρικά, Γουάτσον», παρατήρησε.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι μέσα στη βιασύνη μου δεν είχα μάθει ακόμη τον λόγο της επίσκεψής του. Αναμφίβολα δεν θα μετέβαινε στην καρδιά μιας εμπόλεμης ζώνης για μια απλή κοινωνική επίσκεψη. Αν και τίποτα δεν θα με εξέπληττε με τον Χολμς.

Γύρισα και κοίταξα τον Κάρτερ, που μας παρακολουθούσε διακριτικά από την άλλη άκρη της αποβάθρας, επιτρέποντας σε δύο παλιούς φίλους να τα πουν ανενόχλητοι. «Ο οδηγός… είπε ότι ήταν ο Μάικροφτ;» είπα εμφανώς μπερδεμένος. «Εννοώ πως όταν ήρθε και με πήρε, είπε πως ο Μάικροφτ τα οργάνωσε όλα αυτά».

«Α, ναι. Φυσικά, δεν σου έχουν εξηγήσει ακόμη», είπε ο Χολμς. «Μην ανησυχείς, Γουάτσον. Όλα θα ξεκαθαρίσουν σύντομα».

«Άκου», είπα, «δεν θα ανεχτώ τις αινιγματικές δηλώσεις σου. Όχι αυτή τη φορά».

Ο Χολμς έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και με κοίταξε με το ψυχρό, διαπεραστικό βλέμμα του. Ξαφνικά ο τόνος του ήταν σοβαρός, άμεσος. «Έχουμε μια υπόθεση, Γουάτσον, εξαιρετικά επείγουσας και ευαίσθητης φύσεως».

«Υπόθεση!» αναφώνησα. «Νόμιζα ότι είχες *αποσυρθεί*».

«Όπως τόσο εύστοχα είπες, Γουάτσον, ο πόλεμος μας έχει καταβάλει *όλους*». Με σκούντησε στον ώμο. «Έλα. Θα σου πω περισσότερα καθ' οδόν».

Κατευθύνθηκε προς τον Κάρτερ, αφήνοντάς με προς στιγμήν μόνο στην αποβάθρα.

«Στάθηκες τυχερός», μουρμούρισα καθώς βιάστηκα να τον προφτάσω. «Το αναθεματισμένο κάνει τρομερό θόρυβο».